

Általános kihallgatás

**Ferenc pápa katekézise az egyházzal (2.):
Az Isten népéhez tartozás**

Szent Péter tér
2014. június 25. (szerda)

Kedves Testvéreim és Nővéreim, jó napot kívánok!

Ma egy másik zarándokcsoport is összeköttetésben van velünk, a VI. Pál-teremben, ők beteg zarándokok. Ebben az időben ugyanis, amikor ilyen meleg van, de eső is eshet, bölcsőbb volt, hogy ők ott, benn maradjanak. Ők azonban a kivetítón keresztül együtt vannak velünk. Ekképpen egységben vagyunk ezek a kihallgatáson. Ma mindannyian különösképpen imádkozzunk értük, betegségeiket vigyük az Úr elé! Köszönöm!

Az egyházzal szóló első katekézisben – múlt héten – Isten azon kezdeményezéséből indultunk ki, hogy népet akar alkotni, olyan népet, amely elviszi áldását a föld minden népének. Ábrahámmal kezdi ezt a kapcsolatépítést, utána pedig nagy türelemmel – Isten ugyanis kiválóan tud türelmes lenni! – előkészíti ezt a népet az Ószövetségben, míg nem Jézus Krisztusban az emberek Istennel való és az emberek egymással való egységének jelévé és eszközévé teszi (vö. *Lumen gentium* 1.). Ma arról szeretnék beszélni, hogy a keresztény ember számára milyen fontos ehhez a néphez *tartozni*. Mai témánk tehát az egyházzal tartozás lesz.

1. Nem vagyunk elszigetelve egymástól, nem egyénileg, nem egyéni jogcímen vagyunk keresztények. Nem! *Keresztény identitásunkat az adja meg, hogy hozzátartozunk Isten népéhez.* Keresztények vagyunk, mert az egyházzal tartozunk. Mintha a vezetéknevünkről lenne szó. Ha a nevem az, hogy „keresztény vagyok”, a családi nevem az, hogy „az egyházzal tartozom”. Nagyon szép észrevenni, hogy ez a hovatartozás Isten nevében is megjelenik. Az „égő csipkebokor” csodálatos történetében (vö. Kiv 3,15) úgy nevezi ugyanis magát, mint az *atyák Istene*. Nem azt mondja, hogy „én vagyok a Mindenható”..., hanem azt: „*Én vagyok Ábrahám, Izsák és Jákob Istene.*” Ezáltal olyan Istennek mutatja meg önmagát, aki szoros szövetségre lépett atyáinkkal, mindig hűséges marad szövetségéhez, és arra hív bennünket, hogy lépünk be ebbe az előttünk már fennálló kapcsolatba. Istennek ez a népével meglévő kapcsolata mindnyájunkat megelőz, abból a korból ered.

2. Ebben az értelemben először is hálásan gondolunk azokra, *akik előttünk jártak*, befogadtak minket az egyházba. Senki sem lesz magától keresztény! Értitek ezt? Senki sem lesz magától keresztény! Nem laboratóriumban készülnek a keresztények. A keresztény ember része egy olyan népnek, amely messziről jön. A keresztény egy olyan néphez tartozik, amelyet egyháznak hívnak, és ez az egyház teszi őt kereszténnyé megkeresztelése napján, majd a katekézis és sok egyéb dolog révén. Senki, de senki nem lesz magától keresztény! Ha hiszünk, ha tudunk imádkozni, ha ismerjük az Urat, ha meg tudjuk hallani szavát, ha közel

érezzük őt és felismerjük testvéreinkben, mindez azért lehetséges, mert mások mielőttünk megélték a hitet, aztán pedig átadták nekünk. A hitet tehát *kaptuk* atyáinktól, elődeinktől, ők tanították meg nekünk. Ha jól belegondolunk, ki tudja, hány kedves arc vonul el lelki szemeink előtt ebben a pillanatban: talán a szüleinké, akik kérték a számunkra a keresztséget; talán a nagyszüleinké és más családtagjainké, akik megtanították a kereszttvetést és az első imádságokat.

Élénken emlékszem annak a nővérnek az arcára, aki a katekizmust tanította nekem, mindig eszembe jut, most már biztos a mennyben van, hiszen szent nő volt, de mindig megemlékezem róla, és mindig hálát adok Istennek ezért a nővérért. Vagy gondolhatunk a plébánosunk arcára vagy egy másik papéra, vagy egy nővéreire, egy hitoktatóra, aki átadta nekünk a hit tartalmát és segített keresztényként növekednünk... Íme, ez az egyház: egy nagy család, amely befogad minket, és ahol megtanulunk hívőként, az Úr Jézus tanítványaként élni.

3. Ezt az utat nemcsak *másoknak köszönhetően*, hanem *másokkal együtt* élhetjük. Az egyházban nem létezik a „csináld magad” jelenség, nincsenek „szabad játékosok” [vagyis söprögetők, akiknek nem feladata egy-egy ellenfél fogása]. Benedek pápa hányszor írt az egyházzal úgy, mint egyházi „mi”-ről! Mégis elfordul, hogy azt halljuk valakitől: „Én hiszek Istenben, hiszek Jézusban, de az egyház nem érdekel...” Hányszor, de hányszor hallottuk ezt? Ez azonban nem jó így! Van, aki azt gondolja, hogy személyes, közvetlen kapcsolatban lehet Jézus Krisztussal az egyházzal való közösség és az egyház közvetítése nélkül. Ez veszélyes és káros kísértés! Ahogy a nagy VI. Pál mondta: abszurd megosztottság!

Az igaz, hogy mindig erőfeszítést igényel együtt haladni, időnként fáradságos is: megeshet, hogy valamelyik testvérünk vagy nővérünk problémát jelent számunkra vagy éppen megbotránkoztat... Az Úr azonban az üdvösség üzenetét emberekre bízta, mindannyiunkra, olyanokra, akik tanúságot tesznek, és ő a testvéreinkben és a nővéreinkben – karizmáikkal és korlátaikkal együtt – jön elének és ismerteti fel magát. Ezt jelenti az egyházhoz tartozni. Jól jegyezzétek meg: kereszténynek lenni azt jelenti, hogy az egyházhoz tartozunk. A nevem: „keresztény”, a családnevem: „egyházhoz tartozás”.

Kedves barátaim, Szűz Máriának, az egyház anyjának közbenjárására kérjük az Úrtól azt a kegyelmet, hogy soha ne engedjünk annak a kísértésnek, hogy azt gondoljuk: mások nélkül is elboldogulunk, az egyház nélkül is meg lehetünk, egyedül is üdvözülhetünk, laboratóriumi keresztények is lehetünk. Ellenkezőleg, nem szerethetjük Istent anélkül, hogy ne szeretnénk testvéreinket, nem szerethetjük Istent az egyházon kívül; nem lehetünk közösségben Istennel anélkül, hogy közösségben ne lennénk az egyházzal; és nem lehetünk jó keresztények, csak azokkal együtt, akik követni akarják az Úr Jézust, mint egyetlen nép, mint egyetlen test, és ez az egyház. Köszönöm, hogy meghallgattatok!

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014; © Tózsér Endre SP, 2014.

